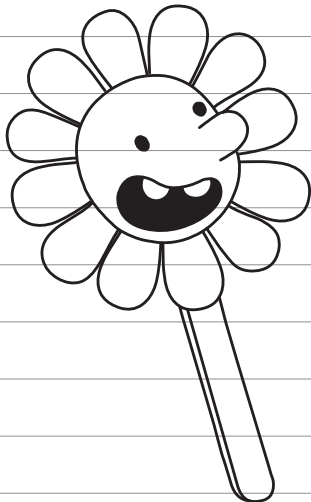
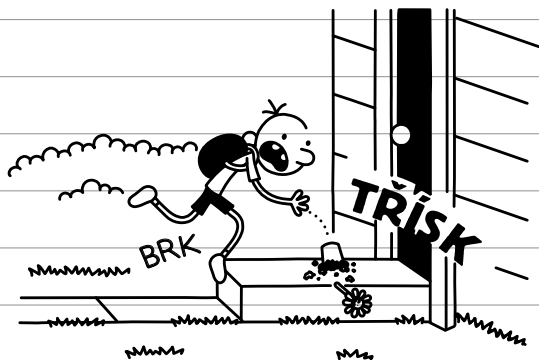

Taky jsem našel dárek, co jsem poslední rok školky udělal pro mámu, ale nikdy jsem ji ho nedal. Byla to papírová kytky s mojí fotkou uprostřed. A to celé bylo přilepené na dřevěné tyčce.

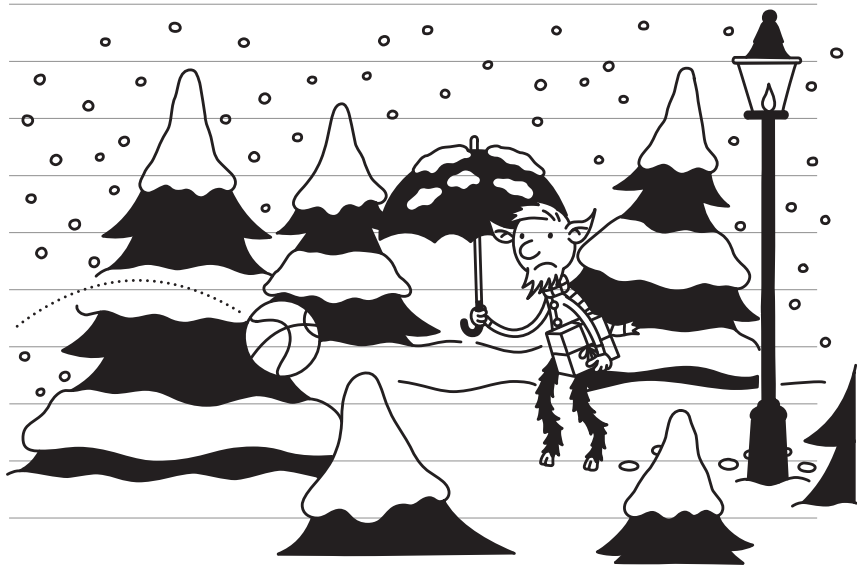
Když jsem ji udělal, zasadil jsem ji do keramického květináčku s hlinou. Jenže cestou domů ze školy jsem před domem zakopl o schod. No a tak jsem tu kytku mámě nakonec nedal.

Byl jsem RÁD, když jsem se konečně prohrabal až na dno skříně, ale upřímně řečeno, taky jsem byl trochu ZKLAMANÝ.

Jako malý jsem četl knížku o dětech, co se přes skřín dostaly do úplně jiného SVĚTA, a vždycky jsem si říkal, jestli by to s tou MOJÍ třeba nešlo taky.

Ale pak mě napadlo, že kdyby tam fakt někdo žil, nebyl by asi moc nadšený, že tam takovou dobu házím všechny svoje KRÁMY.

Ohlásil jsem mámě, že jsem tu skříň vyklidil, a ona řekla, že to mám všechno roztrdit na tři hromady: Na to, co si chci nechat, co chci někomu darovat a co chci vyhodit. Ale já jsem si říkal, že když už se mám něčeho zbavit, tak bych na tom aspoň mohl něco VYDĚLAT. Takže jsem se rozhodl, že uspořádám BLEŠÁK.

Máma řekla, že to je VÝBORNÝ nápad. A pak mi dala časopis, kde byla spousta tipů jak to udělat SPRÁVNĚ.

Ale všechny ty tipy v časopise byly trapné a staromódní. Třeba tam byl jeden článek o tom, jak udělat plakát, který by na váš výprodej přitáhl lidi. Ale ty příklady, co tam měli, to byla všechno hrozná NUDA.

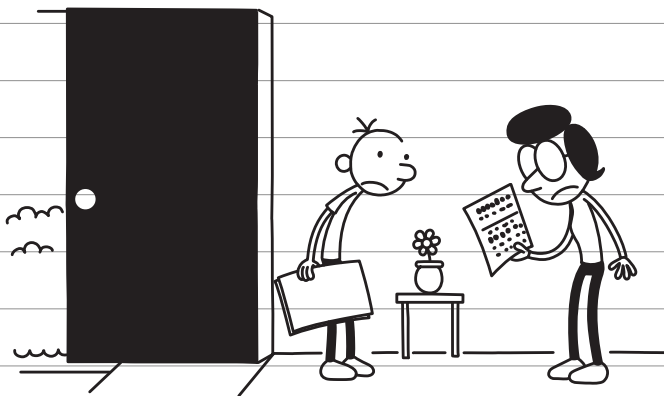

Bylo mi jasné, že jestli chci, aby na ten můj výprodej vážně někdo přišel, musím zkusit něco ZAJÍMAVĚJŠÍHO. Tak jsem vyrobil ceduli, která nemohla nezabrat.

NAŠLA SE
STODOLAROVKA

PŘIJĎTE SI DO
SURREY STREET 12
PRO SVŮJ MAJETEK

*Vyrobil jsem několik kopií a chtěl jsem je jít
vyvěsit po okolí. Jenže jsem se nedostal ani ze dveří
a máma mě zarazila.*

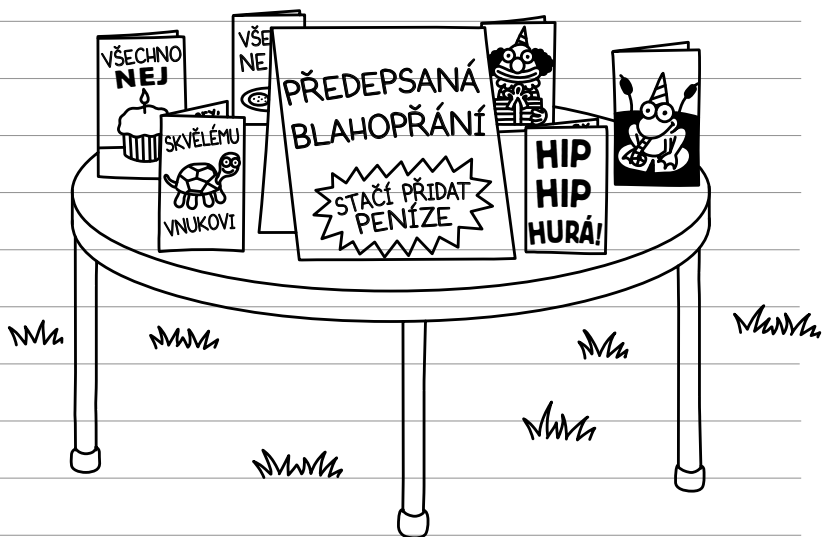
Máma mě donutila vyrobit jiné plakáty, podobnější těm v časopise, a když jsem s tím byl hotový, připíchl jsem je po okolí na sloupky telefonního vedení. Pak jsem odnášel všechny věci dolů a začal jsem je rozkládat na plastových stolečkách.

Na každém stolku byla jedna kategorie, třeba „oblečení“ a „knihy“ a tak. Jenže některé věci se daly těžko někam zařadit, takže jsem musel zapojit fantazii.

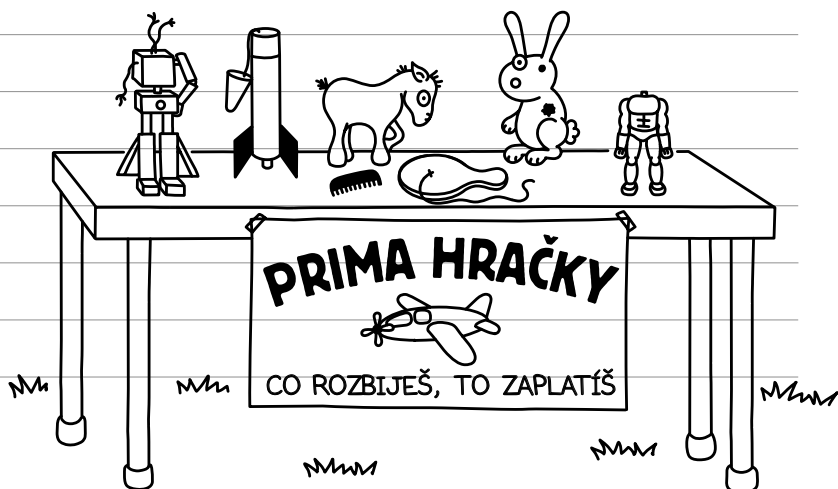
Měl jsem třeba dost dárků od prarodičů a jiných starších příbuzných, na které jsem nikdy ani NESÁHL, tak jsem je všechny naskládal na jeden stůlek.

Měl jsem i hrst blahopřání k narozeninám, která byla ještě v celkem slušném stavu. Tak jsem pomocí běloby zamazal svoje jméno a vystavil jsem je taky.

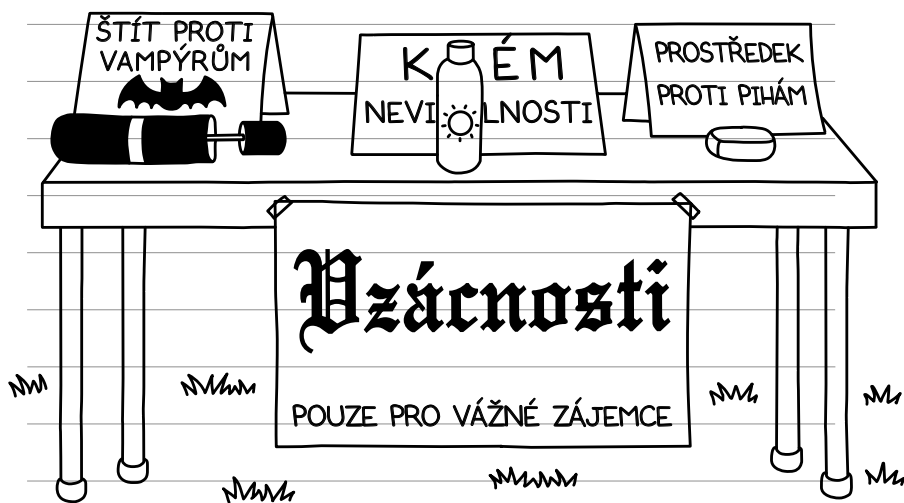
Všechny rozbité hračky jsem dal na samostatný stůlek a doufal, že přijdou i nějaké malé děti, co neumějí ČIST.

Věci, co se fakt nedaly zařadit nikam, třeba kuličky a pár špačků pastelek, jsem nacpal do ponožek a ty jsem připíchl připínáčky na kraj stolku.

Taky jsem udělal jeden stolec s věcmi pro lidi, kteří nevědí, co s penězi.

Věci, co jsem jako malý sám vyrobil, jsem taky dal na jeden stolek, kdyby se třeba objevilo nějaké dítě, které potřebuje dárek pro rodiče, ale nechce se mu s tím ztrácet ČAS.

Už jsem skoro končil, když si to přišla prohlídnout máma. A vypadalo to, že to na ni udělalo docela DOJEM. Jenom řikala, že bych si měl nechat ty věci, co jsem dělal sám, protože jsou to VZPOMÍNKY.

Řekl jsem jí, že jestli z toho stolku něco chce ONA SAMA, může si to klidně koupit. Nabídla mi tři dolary za tu papírovou kytku, co jsem pro ni udělal ve školce.